

[Aksel Larsen.]

Jeg er ikke helt rolig ved de separatforhandlinger, England fører med Frankrig. Det er formodentlig rigtigt, at England ikke forhandler på EFTAs vegne, og det er formodentlig også rigtigt, at England loyalt underretter de andre EFTA-landes regeringer om, hvad man forhandler om; men på den anden side er det naturligvis sådan, at hvis forhandlingerne giver resultat, får de følger for de øvrige EFTA-lande, uden at de har haft indflydelse på forhandlingernes gang. Fordi det ligger sådan, mener jeg, at Danmark ikke stiltiende burde godkende, at England fører disse forhandlinger selv. Men hvis der overhovedet skulle føres forhandlinger, måtte man forlange, at disse forhandlinger skulle føres af de syv lande i fællesskab eller af et organ oprettet af de syv lande i fællesskab for at sikre sig indflydelse på forhandlingerne og sikre sig imod at blive stillet over for et fait accompli.

Der er fra anden side givet udtryk for en lignende frygt som den, jeg nærer, og jeg kan ikke lade være med i denne forbindelse at minde om en tidligere diskussion her i tinget, hvor jeg gjorde opmærksom på, at man skulle være varsom med at tro på stormagters løfter og loyalitet. Dengang diskuterede vi ganske vist militæralliancer og militær bistand; men hvis der er den mening, at man ikke kan være helt sikker på, hvad en stormagt, som vi er forbundet med i en økonomisk sammenslutning, kan finde på at gøre for at tjene sine egne interesser, kan vi formentlig heller ikke være helt sikker på det, hvad de stormagter angår, som vi er forbundet med militært.

Jeg er af den opfattelse, at det økonomisk og navnlig politisk og nationalt ville være farligt for Danmark at blive medlem af eller knyttet til de seks, som jo er en udtalt politisk sammenslutning — det er de syv dog ikke.

Nu er vi i færd med at vedtage at fremskynde en toldlettelse inden for de syv, og det tror jeg er rigtigt at gøre i dette tilfælde; men jeg tror, det vil være godt, om vi bliver bedre orienteret, end vi har været hidtil, om de foreløbige følger og resultater af markedsdannelserne i Europa og af Danmarks medlemskab i frihandelsområdet. Jeg mener, vi burde have noget materiale, og jeg henstiller til regeringen, at denne lader

det økonomiske sekretariat udarbejde en rapport om markedsplanernes virkning, sådan at tiden til og med august i år kan blive dækket, og at denne rapport må blive udarbejdet, så at den kan foreligge, når folketinget træder sammen i oktober.

I øjeblikket mener jeg, at Danmark i fællesskab med i hvert fald Norge, men også med andre lande, hvis det er muligt, bør presse hårdt og vedvarende på inden for frihandelsområdet for at få liberaliseringen til at omfatte også landbrugsvarer og fisk. Man bør ikke affinde sig med, at disse varer foreløbig er undtaget fra den almindelige liberalisering, men søge at få dem ind under liberaliseringen. Samtidig mener jeg, at vi — og det forekommer mig mere væsentligt end at spekulere på, hvorledes man på bedst eller dårligst mulig måde kan blive forbundet, broslagen eller associeret med de seks — bør værgе os imod konkurrence fra statssubventionerede landbrug, bl. a. i de seks, og den handelsmæssige ulighed og diskriminering. Noget sådant forekommer jo og i særdeleshed fra den stat, som flertallet her i salen åbenbart er ret ivrige efter at komme i temmelig intimt politisk eller i hvert fald militærpolitisk samarbejde med — jeg tænker på Tyskland.

Jeg beklager meget, at der ikke i regeringens økonomiske årsoversigt findes angivet tal for importen her til landet fordelt på lande, men naturligvis kan man finde disse tal andre steder. Når man sammenholder dem med tallene for eksporten, ser man, at hvad angår EFTA-området, frihandelsområdet, har der været, og er der, nogenlunde balance mellem eksport og import. I 1958 var tallet for eksport til de nuværende EFTA-lande 3,5 milliarder og tallet for importen derfra omtrent det samme. I 1960 var tallet for eksporten til EFTA-landene 4,3 milliarder og tallet for importen derfra 4,4 milliarder. Når vi derimod ser på de seks, opdager vi, at der er sket en meget trist udvikling, idet vi i 1958 havde en eksport til de seks lande på 2,8 milliarder og en import derfra på 3,4 milliarder; der er altså et minus på 600 mill. kr. Dette minus er imidlertid i 1960 vokset til 2 milliarder. Den største vækst har været på den konto, der hedder Tyskland.

Det kan være fristende at sammenligne